

Rowan

Ik heb mijn moeder het grootste deel van mijn leven gehaat, maar toch zie ik haar gezicht als ik verdrink.

Het gezicht dat ik zie wanneer ik uit mijn verdrinking ontwaak is anders. Het is grof en ruig en aangetast door wind. Daar kijk ik naar als de plotselinge pijn me van het bewustzijn berooft, en ik weet dat het beeld van hem voor goed met die pijn is versmolten. Telkens als ik dat gezicht zie zal ik me de brandende marteling herinneren van het over de rotsen gesleurd en opengereten worden, van het ontveld achterblijven, zal ik de barstende druk in mijn borst voelen. Het gevoel zal zo sterk zijn dat het lijkt alsof het allemaal opnieuw gebeurt. Zijn gezicht, een terugkeer, een verdrinking.

Fen

Ze spoelt aan tijdens de storm, gedrapeerd over een verzameling drijfhout. Het meisje ziet haar vanaf haar plek tussen de zeehonden. Ze manoeuvreert zich tussen hun dikke slapende lijven door en loopt naar de kolkende waterlijn. Woeste golven dragen de massa op het opkomende tij dichterbij. Een door de maan verlichte melkachtig witte gedaante. Een schouder, denkt ze. En zeewier als haar. Een hand hangt sierlijk over het hout.

Het meisje waadt het zwarte geraas in. Ze duikt onder water en zwemt weg van de kust. Strekt haar handen uit naar de bobbelige vorm om hem los te wrikken. Als haar voeten het zand raken gaat ze staan en ze sleept het drijfhout achter zich aan. De golven duwen tegen haar bovenbenen en heupen maar ze weet hoe ze met het water moet meebewegen zodat het haar niet onderuithaalt. Ondertussen bereidt ze zich voor op iets gruwelijks. Iets wat een verandering met zich mee zal brengen. Maar een laatste golf duwt het samenraapsel het strand op en het meisje trekt de wirwar van zeewier opzij om een gezicht te onthullen, en het is niet gezwollen of blauw of aangevreten. Het ademt.

Het meisje heet Fen en ze woont nu hier, op dit onbeschutte stukje kustlijn bij de stormvogels en de pijlstormvogels en de pinguïns en de zeehonden. Ze is al een tijdje niet meer op de heuvel geweest, waar haar familie in de

vuurtoren woont. Ze blijft liever dicht bij de zee. Maar de storm, de vrouw van vannacht. Bliksemschichten aan de horizon en de regen die ze rap hoort naderen. Ze denkt snel na en in plaats van alleen het lichaam ervan af te trekken, sleept ze het hele vlot van drijfhout zo ver ze kan het zwarte zand op. Ze kijkt nog een keer naar dat gezicht, naar dit schepsel dat is gebracht door een zee die te gigantisch is om te kunnen bevatten. Een geschenk voor hen of iets wat is afgedankt? En dan begint Fen te rennen.

Het stormt nou eenmaal op deze plek, maar deze storm, dit zal de ergste zijn die ze hebben moeten doorstaan sinds ze hier wonen. Ze weet het zodra ze de top van de heuvel bereikt en tegen de wind op botst. Hij beukt haar omver. In de verte ziet ze de lichten van het gebouw. Een witte vorm buitelt door de lucht: beddengoed van de waslijn. Ze weten allemaal dat ze 's nachts niets buiten mogen laten hangen, en iemand zal voor dat verloren laken opdraaien. Daarachter dendert een gereedschapskarretje door het gras, het komt los van de grond en wordt weer neergesmeten, waardoor het zijn inhoud uitspuugt, en dit – die waardevolle voorwerpen die iemand buiten heeft laten staan – is nog erger dan het laken.

Uiteindelijk hoeft ze zich niet de hele weg naar de vuurtoren toe te zwoegen. Haar vader stond al op de uitkijk en zodra hij haar op de top van de heuvel ziet, begint hij te rennen. Ze treffen elkaar in het donker, op het pad naar de kust. Zelfs zijn indrukwekkende gestalte is niet opgewassen tegen deze wind, en hij buigt zich haast dubbel als hij haar naar huis leidt.

‘Stop!’ schreeuwt ze. ‘Pap! We hebben Raff nodig.’

‘Hier ben ik,’ zegt haar broer, die ineens naast haar staat om zijn armen, bijna net zo lang als die van hun vader,

om haar andere zij te slaan zodat ze haar samen snel thuis kunnen krijgen.

‘Wacht!’ zegt Fen, en ze weet dat de tijd op dit moment wordt verdeeld in vóór en na. ‘Er is daar een vrouw.’

Dominic

Je hoort geen favoriet te hebben, maar toch is dat mijn jongste kind. Zij het maar een heel klein beetje, en alleen als er een geweer tegen mijn slaap zou worden gedrukt. Als ik daar écht antwoord op moet geven. En niet omdat we het meest op elkaar lijken: dat zijn mijn oudste en ik. Niet omdat we het minst op elkaar lijken: dat zijn mijn dochter en ik. Misschien komt het doordat hij nieuwsgierig is en lief en zo slim dat het je tot tranen kan roeren. Misschien komt het doordat hij tegen de wind fluistert en de stem van de wind antwoord hoort geven. Ik weet niet echt waarom. Maar misschien komt het ook doordat ik hem, lang geleden en maar heel even, dood heb gewenst.

Ik laat mijn jongste veilig en warm in bed liggen; hij is te klein om in een storm mee naar buiten te gaan, al wordt hij liever niet achtergelaten. Als ik mijn oudste twee naar het strand volg, regent het inmiddels ook. De zeehonden hebben zich onder de golven teruggetrokken. De pinguïns zitten dicht op elkaar in hun nesten. Raff en ik nemen de vrouw tussen ons in en schuifelen over het lange kronkelende pad weer omhoog. Geen bomen om beschutting te bieden; er is niet één boom op het eiland, alleen hoopjes zilverachtig beemdgras en een terugtocht die trager wordt met elke stap tegen de wind in. Die krijst in onze oren. In

een storm als deze kunnen we omvergeblazen worden en de heuvel weer af rollen.

‘Volhouden, Raff,’ zeg ik tegen mijn zoon die voorop loopt, en hij zet vastberaden door.

Mijn dochter zegt dat de vrouw nog ademde. Dat ze op de een of andere manier nog ademde, en ik weet dat Fen haar in stilte maant vol te houden, met wilskracht probeert dit lichaam aan het leven te doen vastklampen. Ik ben minder hoopvol gestemd, maar ik denk tegelijkertijd dat om helemaal tot hier gekomen te zijn, om het in zo’n woeste oceaan te hebben overleefd, dit wel een sterke vrouw moet zijn.

Ik heb een lichaam gezien dat de zee te pakken had gekregen, en die aanblik ontdoet elke man van zijn groothedswaan. We zijn ontnuchterend zwak onder de beukende kracht van het water. Deze vrouw, afgeleverd door zo’n zelfde zee – een krachtiger zee dan de meeste – klampt zich met verbazingwekkende onverzettelijkheid vast. Ze is aan een kant opengereten, haar hele linkerzij, en ze moet haast wel water in haar longen hebben, maar mijn eerste zorg is de onderkoeling; haar ademhaling en hartslag lijken allebei erg traag.

Eenmaal binnen ontdoen mijn drie kinderen en ik de vrouw voorzichtig van haar kleren, wat ervan over is. Orly kan de schoenen en sokken uittrekken, Raff en Fen helpen me met de rest en het ondergoed laten we aan. Fen trekt haar eigen kleren ook uit – ‘Dat hoeft je niet te doen,’ zeg ik – en zonder iets te zeggen kruipt ze in het bed om deze vreemde met haar warmte te omhullen. De enige manier om haar echt op te warmen. Mijn zoons en ik leggen dekens over hen heen en houden de temperatuur

van de vrouw in de gaten. Die stijgt langzaam. Er gaan uren voorbij, waarin we kijkend en wachtend om haar heen hangen, en ik vraag me af wat er door het hoofd van mijn dochter gaat terwijl ze haar lichaam op die manier inzet, om een ander te redden.

Later, als de vrouw warm genoeg lijkt en we het volgens mij niet meer kunnen uitstellen, kleedt Fen zich aan. Er zit bloed op de lakens, en op haar huid. Ze doet alsof ze het niet ziet. We richten onze aandacht op het behandelen van de wonden en gebruiken een pincet om zorgvuldig alle stukjes stof te verwijderen. De vrouw heeft pezig, sterke ledematen, haar hoofd is geschoren. Het gezicht, waar ik amper naar heb gekeken, is hoekig, met een verwrongen uitdrukking. Haar sterke kaak klemt haar tanden op elkaar. Zodra we al het vuil eruit hebben gehaald hecht ik de ergste wonden, hoewel mijn grote vingers niet anders kunnen dan onhandig zijn. We smeren de schaafwonden dik in met ontsmettingsmiddel en gebruiken al het gaas dat we hebben, waarna we haar verbinden. Ondertussen heeft ze koorts gekregen: ze is gloeiend heet. Ze maakt angstaanjagende geluiden en ik kom weer bij zinnen en stuur mijn negenjarige de kamer uit. Hij protesteert, hij wil helpen, en ik weet dat hij banger is voor de storm dan voor de geluiden van de vrouw. Ik laat me vermurwen, laat hem blijven. Het voelt als een avond om bij elkaar te zijn.

We blijven bij haar zitten en zijn getuige van elke beweging. Buiten gaat de storm als een razende tekeer. Als de ramen trillen, jammert Orly zachtjes, maar de oude stenen houden stand. Binnen probeert de zee haar nog steeds te verzwelgen, haar in zijn greep te houden. In de donkerste uren schiet door mijn hoofd dat zelfs als ze de nacht overleeft, de oceaan haar op een dag weer zal opeisen.

Dominic

Ik heb mijn kinderen acht jaar geleden meegenomen naar Shearwater Island. Ik had niet verwacht dat er zo'n sterk gevoel van rondwarende geesten op het eiland zou zijn, maar de vuurtoren waar we in wonen is honderden jaren een baken geweest voor mannen die hun leven op het bloed van andere schepsels bouwden. De overblijfselen van die robben- en walvisjagers zijn er nog steeds, achtergelaten op de eenzame uitgestrektheid van de zwarte kust en in de glanzend zilveren heuvels. De eerste keer dat Orly vertelde dat hij de stemmen hoorde, alle fluisteringen van de dieren die op dit eiland zijn afgeslacht – waaronder een complete zeehondensoort, de schedels voor de zekerheid ingeslagen en volledig uitgeroeid – heb ik serieus overwogen er met mijn kinderen weer vandoor te gaan. Maar het was mijn geest die me vertelde dat de stemmen misschien ook een geschenk waren. Een manier om de herinnering levend te houden, er moest toch iémand zijn die het zich bleef herinneren. Ik weet niet of een kind die last zou moeten dragen, maar daar zijn we dan, we zijn gebleven, en ik denk eigenlijk dat mijn vrouw gelijk had, ik denk dat de beesten mijn zoontje troost bieden.

Het is hier eigenlijk vooral rustig. Een leven met eenvoudige taken, met dagelijkse routines, met gras en heuvels en zee en lucht. Een leven met wind en regen en mist en met glimlachjes terwijl we knus rond een kachel zitten en met boeken die elke avond worden gelezen. Met

handen om een mok warme chocolademelk geklemd of een gebogen hoofd tegen het weer, met natte kleren die bij de deur worden uitgetrokken en met het proberen van veraf het verschil tussen een reuzenstormvogel en een albatros te zien. Met diepvriesvoedsel en af en toe een gedownloade film en huiswerk en sporten en muziek. Met de gorgelende brul van een zeeolifant of de bananenhouding van een pelsrob, of de flamboyante oranje wenkbrauwen van de laatste kolonie schlegels-pinguïns op aarde. Met zaden. Met opvoeden. Met de constante worsteling van wat ik ze moet vertellen over de wereld die we hebben achtergelaten.

Om de zoveel tijd komt er een schip om voorraden en onderzoekers af te leveren. Ondanks zijn natuurschoon is Shearwater geen toeristeneiland: het is te afgelegen, te moeilijk te bereiken. Meestal komt hier niemand, afgezien van een paar wetenschappers die onderzoek doen naar de flora en fauna, het weer, de getijden. Er spoelen zeker geen mensen aan. Ik kan er niet goed bij dat ze nog in leven is – de oceaan die ons omringt is gevaarlijk en zo koud, en het dichtstbijzijnde vasteland ligt duizenden kilometers verderop. Ze moet wel van een boot zijn gevallen, maar het is niet logisch dat een boot zich zo dicht bij onze kusten zou bevinden. Het bevoorradingschip komt pas over een paar weken en er varen alleen ver weg op zee weleens andere schepen voorbij die de zuidelijke route naar Antarctica volgen, en als ze van een van die schepen afkomstig was, had ze het nooit kunnen overleven. Tenzij haar boot natuurlijk op weg was hiernaartoe, naar Shearwater.

's Ochtends gaan Raff en ik de schade opnemen. Gotten zijn losgeraakt en er is water onder de deuren door gestroomd, maar onze vuurtoren heeft zich kranig ge-

weerd, zelfs tegenover zo'n afranseling. Dat kunnen de energiebronnen niet zeggen. Mijn zoon en ik lopen de heuvel op en komen tot de ontdekking dat beide windturbines volledig van hun as zijn gescheiden. Eentje ligt honderden meters verderop – weggevlagen – en de andere steekt uit de grond omhoog alsof hij zijn eigen heengaan salueert. Er zitten krassen op de zonnepanelen en het dak van de schuur is losgerukt en weggewaaid, waardoor de accu's het zwaar te verduren hebben gehad. Ik zal het dak moeten vervangen maar voorlopig hangen we er een zeildoek overheen in een poging de overgebleven accu's te beschermen – te ingewikkeld om de kabels te verplaatsen en alles opnieuw te bedraden. De helft doet het toch al niet meer. In de andere helft zit nog wel wat elektriciteit opgeslagen, en daar zullen we een hele tijd mee vooruit moeten.

Op een afgelegen plek overleven staat of valt met het inbouwen van onzekerheden. Als iets het begeeft, is er een alternatief om die plek in te nemen. Het is nooit bij me opgekomen dat álle zonnepanelen, de helft van de accu's en beide windturbines allemaal tegelijk konden worden uitgeschakeld.

'We hebben nog diesel,' zegt Raff als we naar huis lopen. Ik hoor geen angst bij hem, alleen gerichte bezorgdheid.

Het enige waar we niet zonder kunnen is verwarming. Ik weet niet of we het soort kou dat zonder verwarming zal neerdalen zullen overleven. Normaal gesproken zouden we direct radiocontact met het vasteland hebben opgenomen, zodat we om hulp konden vragen. Reparatoren, nieuwe onderdelen, meer gas, meer diesel. Helaas.

Raff en ik lopen over de landtong naar huis. Er is geen echte reden om dat te doen, maar ik laat hem vooropgaan